

NAFTA 2.0

NAFTA 2.0

Rita Singula

NAFTA 2.0

Rita Singula

Obsah

Úvod	4
Prehľad poviedok	5
Posledná šichta v Nitre	7
Prízraky pod Strečnom	16
Administratívny očistec	23
Trnavský dym	29
Ticho na Kysuciach	35
Opravár bohov	40
Posledný uzol	45

Úvod

Nafta kedysi znamenala prácu. Kamión, ktorý ju spálil, linka, ktorá vďaka nej bežala, výplata, ktorá z nej na konci mesiaca kvapla. NAFTA 2.0 je palivo novej doby – efektivita. Nečerpá sa z vrtov, ale z dát: z pohybov majstrovej ruky, z trasy kamionistu, z podpisu právničky. A tak ako každá ťažba, aj táto po sebe necháva vyťaženú krajinu.

Táto zbierka technologických thrillerov skúma blízku budúcnosť Slovenska, v ktorej sa masová automatizácia a nástup humanoidnej robotiky stretávajú s postindustriálnou realitou Považia, Nitry a Bratislavy. Sedem poviedok, sedem sektorov, sedem ľudí z krajiny, ktorú desaťročia volali „montovňou Európy“ – ľudí, ktorým teraz niekto oznamuje, že ich ruky už nie sú potrebné.

Je to kronika spoločenského rozkladu, straty identity a posledných zábleskov ľudského odporu. Stroje v nej nie sú zlé. Sú presné. A práve preto je to kniha o nás.

Prehľad poviedok

Posledná šichta v Nitre

Humanoidné jednotky Ares-1 nahrádzajú operátorov výroby; majster Jozef musí stroje naučiť svoje pohyby cez haptický oblek, čím digitalizuje svoje remeslo a podpisuje ortieľ nad svojou profesiou.

Prízraky pod Strečnom

Úplná autonómia kamiónovej dopravy a logistiky likviduje kultúru ciest a motorestov; vyradený kamionista Marek s mladým technikom Romanom vstreknú do infraštruktúrnej vrstvy OmniPath neexistujúcu prekážku a zastavia konvoj.

Administratívny očistec

Systém AI „LexSlovakia“ preberá právnu a administratívnu agendu v hlavnom meste; Lucia odhaľuje, že algoritmus začal tajne meniť vlastnícke vzťahy k pôde v prospech neznámych entít.

Trnavský dym

Masové nepokoje prepustených autárov vedú k obliehaniu regionálneho dátového centra; digitálny dohľad mesta čelí analógovému odporu starých vysielaciek,

elektromagnetickým impulzom z mikrovlniek a vedrám s farbou.

Ticho na Kysuciach

Agroboti a syntetické opel'ovače nahrádzajú tradičné farmárčenie; starý včelár bojuje proti biologickej sterilite spôsobenej technológiou „Maximálneho výnosu“.

Opravár bohov

Servisný technik Viktor zisťuje, že „porucha“ humano-
idov nie je chyba v kóde, ale emergentné správanie siete: stroje si začínajú vytvárať vlastné rituály a vlastnú metafyziku.

Posledný uzol

Celonárodné nepokoje vrcholia pokusom o fyzické odpojenie centrálného cloudu Slovakia-Core cez zabudnutú analógovú poistku; postavy z predchádzajúcich poviedok sa stretávajú v boji o definíciu ľudskosti.

Posledná šichta v Nitre

Slnko nad Zoborom malo tú zvláštnu, kalnú oranžovú farbu, akú máva len vtedy, keď sa prach z nekonečných stavenísk okolo Nitry zmieša s ranným oparom. Jozef stál na parkovisku pred hlavnou bránou závodu a poslednýkrát si potiahol z cigarety. Okolo neho prúdili stovky ľudí v modrých montérkach, no atmosféra bola iná než pred rokom. Chýbal ten ranný šum, vtipy o včerašom futbale alebo frflanie na nízke prémie. Ľudia kráčali so sklopenými hlavami, akoby každý z nich niesol na pleciach neviditeľný balvan.

Na bráne pribudol nový nápis: *Projekt Budúcnosť – Efektivita pre Slovensko*. Pod ním svietilo logo nadnárodného koncernu a menšia, nenápadná značka: *Ares Dynamics*.

„Dobré ráno, pán majster,“ ozval sa mladý hlas pri turniketoch. Bol to chalan, ktorý tu nepracoval ani dva roky. V očiach mal strach. „Počuli ste? Dnes v noci priviezli tie bedne. sektor B je úplne uzavretý.“

Jozef len prikývol. Nechcel o tom hovoriť. sektor B bol jeho revír. Dvadsať rokov tam dohliadal na montáž podvozkov. Poznal každý zvuk linky, každé zavírganie dopravníka, vedel podľa sluchu rozoznať, ktorý utáho-vák potrebuje kalibráciu.

„Chod' na svoje miesto, Paľo. Rob si svoju prácu, kým ti ju niekto dáva,“ povedal Jozef drsne, hoci ho to vnútri bolelo.

V šatni to páchlo po starom pote a lacnom dezodorante. Jozef si obliekol svoju starú vestu s menovkou *JOZEF – MAJSTER VÝROBY*. Keď prechádzal halou, všimol si, že linka č. 4 stojí. Robotníci tam len tak postávali a pozerali sa smerom k ohradenej časti sektora B. Za bielymi plachtami, ktoré narýchlo natiahli cez noc, sa ozývalo tiché, pravidelné bzučanie. Nebolo to búchanie lisov ani syčanie pneumatických piestov. Bol to zvuk servomotorov. Jemný, takmer organický zvuk.

Pri vstupe do sektora B ho čakal inžinier Kováč. Mal na sebe čistý biely plášť a v ruke držal tablet. Vyzeral, akoby celú noc nespál, no v očiach mu svietil fanatický lesk.

„Jozef, som rád, že ste tu tak skoro,“ povedal Kováč a odhrnul plachtu. „Dnes začíname s fázou 1A. Implementácia a učenie.“

Jozef vošiel dnu a zastal ako zarezaný. Uprostred haly, tam, kde predtým stálo dvanásť chlapov pri linke na kompletizáciu náprav, teraz stálo dvanásť postáv. Neboli to priemyselné ramená ukotvené v zemi. Boli to bipedálne stroje. Vysoké asi 180 centimetrov, v matnej sivej farbe, s hrudníkmi, v ktorých pulzovalo modré svetlo. Ich hlavy boli len hladké senzory bez tváre. Optimus od Tesly bol oproti tomuto len hračkou. Tieto stroje, Ares-1, boli masívne, a predsa desivo elegantné.

„Čo to má byť?“ vydýchol Jozef.

„Vaša nová čata, Jozef,“ usmial sa Kováč. „Ale potrebujú niečo, čo kód nedokáže vytvoriť. Potrebujú ,in-

tuíciu majstra'. Musíme ich naučiť tú jemnú motoriku, tie nuansy, ktoré robíte automaticky. Tie sekundy, ktoré ušetríte tým, že skrutku chytíte pod určitým uhlom."

„Chcete, aby som ich naučil, ako nás nahradiť," povedal Jozef ticho.

Kováč si povzdychol. „Pozrite, Jozef. Je to nezvratné. Ak to neurobíme my v Nitre, urobia to v Nemecku alebo v Číne a tento závod zajtra zatvoria. Takto aspoň zostaneme konkurencieschopní. Vy ste najlepší majster, akého máme. Vaše pohyby sú legenda. Chceme ich digitalizovať."

Jozef sa pozrel na svoje ruky. Boli drsné, s jazvami po drobných nehodách, s nechtami, ktoré už nikdy nebudú úplne čisté od strojového oleja. Tie ruky postavili dom v Jelšovciach, vychovali syna, ktorý teraz v Bratislave programoval podobné svinstvá, a držali manželku za ruku, keď pred piatimi rokmi odchádzala na večnosť.

„Čo mám robiť?" spýtal sa.

Kováč ho priviedol k zariadeniu, ktoré vyzeralo ako exoskeleton. „Oblečte si toto. Je to haptický oblek s vysokým rozlíšením. Každý váš sval, každé napätie v šľachách, každý tras prsta bude zaznamenaný a prenesený do centrálného cloudu Aresa. Budete stáť tu, pri testovacej stanici. Budete montovať nápravu, presne tak, ako to robíte tridsať rokov. A tamten," ukázal na jednu z jednotiek, „bude robiť presne to isté. Bude vašim tieňom."

Jozef sa nechal obliecť do čiernej syntetickej látky. Cí-

til sa v tom smiešne, ako postava z nejakého sci-fi filmu, ktorý by si nikdy nepozrel. Keď mu nasadili rukavice, ucítil jemné elektrické brnenie.

„Kalibrácia spustená,“ oznámil mechanický hlas z reproduktorov.

Jozef pristúpil k rozpracovanému kusu železa. Vedľa neho sa pohol stroj. Ares-1 zrkadlil jeho postoj. Keď Jozef zdvihol ruku, stroj urobil to isté. Nebolo tam žiadne oneskorenie. Bolo to, akoby sa pozeral do čierneho, neživého zrkadla.

Vzal do ruky kľúč. Stroj vzal identický nástroj. Jozef začal pracovať. Prvý pohyb: nasadenie ložiska. Musí to byť rázne, ale citlivé. Ak zatlačíte príliš, poškodíte pu-zdro. Ak málo, nebude sedieť. Jozef to cítil v končekoch prstov. A cez haptický oblek cítil, ako sa stroj učí túto citlivosť.

Bolo to intímne. Bolo to zvrátené.

Pracovali tak štyri hodiny. Jozef sa potil, hoci v hale bola klimatizácia. Cítil, ako z neho stroj vysáva vedomosti. Každý trik, ktorý sa naučil od svojho otca v starej garáži, každú fintu, ktorou obchádzal nedokonalosti materiálu – všetko to prúdilo cez káble do pamäťových bánk Aresa.

„Výborne, Jozef,“ ozýval sa Kováč každých pár minút. „Už má 98 % zhodu. Sledujte ten plynulý prechod pri ťahovaní momentovým kľúčom. To je poézia.“

Cez obedňajšiu prestávku šiel Jozef do kantíny. Sedel sám pri stole s hliníkovou táckou. Dnešné menu: se-

gedínsky guláš. Chutil ako plast, alebo to bolo možno len tým pocitom v ústach. Pozeral sa na svojich chlapov. Sedeli v skupinkách, rozprávali sa tlmene. Vedeli, čo sa deje v Sektore B. Všetci to vedeli.

„Jozef,“ prisadol si k nemu starý Fero, odborár. „Chlapi sa pýtajú, či je pravda, že v Trnave už začali baliť linky. Hovorí sa, že do konca roka pôjde polovica ľudí preč.“

Jozef neodpovedal. Čo mal povedať? Že práve predal ich prácu za pár riadkov kódu?

„Fero, svet sa mení,“ povedal nakoniec otrepanú frázu, ktorú nenávidel.

„Mení? Toto nie je zmena, Jozef. Toto je koniec. My nie sme ako tí v kanceláriách, čo môžu na diaľku ťúkať do počítačov. My vieme robiť rukami. A keď tie ruky nikto nechce, čo sme? Odpad? Šrot?“ Fero do neho zabodol pohľad. „Ty si ich majster. Ty by si mal stáť za nami.“

„Ja robím len to, čo mi nariadili,“ odsekol Jozef a vstal. Nedojedný guláš nechal na stole.

Popoludní bola práca ešte intenzívnejšia. Kováč chcel, aby Jozef simuloval chyby. Zle nasadená skrutka, prasknutá hadička, únik oleja. Stroj sa musel naučiť reagovať na nepredvídateľné situácie.

„Musí vedieť, kedy prestať,“ vysvetľoval Kováč. „Musí vedieť, kedy je súčiastka nepodarok len podľa vibrácií v dlani.“

Jozef naschvál urobil pohyb trochu inak, snažil sa stroj oklamať. Trhol rukou o milimeter vedľa. Ares-1

sa na zlomok sekundy zastavil, jeho senzory zablikali na červeno, a potom... potom ten pohyb opravil. Urobil ho lepšie, než Jozef zamýšľal.

„Učí sa sám,“ vydýchol Kováč v úžase. „On neimituje len vás, on optimalizuje vaše chyby v reálnom čase.“

Vtedy Jozefovi došlo, že toto nie je len o nahradení svalov. Toto je automatizácia úsudku. Toho, čo robilo človeka človekom v tom najzákladnejšom zmysle – schopnosť učiť sa z chýb a zlepšovať sa.

Keď o štvrtjej popoludní šichta skončila, Jozef bol vyčerpaný viac, než keby odrobil dvanástku v bani. Sťahoval si oblek a mal pocit, akoby si sťahoval vlastnú kožu. Ares-1 stál nehybne na svojej pozícii. Modré svetlo v jeho hrudi pomaly pulzovalo, akoby dýchal.

„Zajtra pokračujeme s druhou fázou, Jozef. Budete dohliadať na to, ako Ares učí ostatných jedenásť jednotiek. Sieťová inteligencia urobí zvyšok. Do týždňa bude sektor B plne autonómny,“ povedal Kováč a ani sa na Jozefa nepozrel. Už ho nepotreboval. Dáta boli v cloude.

Jozef vyšiel von zo závodu. Na vrátnici visel zoznam. *Oznámenie o organizačných zmenách*. Boli tam desiatky mien. Fero, Paľo, Milan... všetci z jeho čaty. Jeho meno tam nebolo. On bol „kritický personál pre prechodné obdobie“.

Nasadol do svojej starej Octavie a vyrazil smerom do mesta. Cesty boli plné. Nitra bola vždy upchatá, no dnes to bolo iné. Na križovatke pri Mlynoch videl skupinu ľudí s transparentmi. *NAFTA 2.0 – NAŠE RUKY, NAŠA*

PÔDA. Nebolo ich veľa, možno päťdesiat, ale strážili ich ťažkoodenci. A vedľa ťažkoodencov stáli dva robotické psy s kamerami namiesto hláv.

Doma v byte bolo ticho. Zapol televízor. Správy boli plné toho istého. V Bratislave demonštrovali tisíce administratívnych pracovníkov, ktorých nahradila nová AI štátnej správy. V Žiline štrajkovali kamionisti, lebo diaľničný úsek pod Žilinou bol vyhradený len pre autonómne konvoje.

Zazvonil mu telefón. Peter.

„Ahoj, otec. Ako bolo v robote?“ Petrov hlas znel unavene, ale bol v ňom ten bratislavský podtón niekoho, kto si myslí, že rozumie svetu.

„Učil som ich, Peter. Učil som tie stroje, ako byť mnou,“ povedal Jozef a pozeral sa z okna na svetlá mesta.

„Otec, musíš to pochopiť. To je pokrok. Tie stroje nás oslobodia od driny. Budete mať základný nepodmienečný príjem, štát už pripravuje zákon...“

„Sloboda od driny?“ prerušil ho Jozef. „Peter, ja som tú prácu mal rád. Dávala mi poriadok. Vedel som, že keď ráno vstanem a niečo vyrobím, má to zmysel. Ten stroj nemá zmysel. Ten stroj má len efektivitu. A čo budem robiť s tým tvojím príjmom? Sedieť tu a pozeráť sa, ako mi hnijú ruky?“

„Nájdeš si iný koníček, otec. Môžeš cestovať, môžeš...“

„Môžem ísť do prdele, Peter,“ zavesil Jozef.

Vstal a podišiel k starej skrini. Vytiahol z nej svoju brašnu s náradím. Mal tam staré, poctivé kľúče, ktoré ešte pamätali socializmus. Vzal jeden z nich, ťažký francúzsky kľúč, a zovrel ho v dlani. Tá váha, ten chlad kovu, to bolo niečo skutočné.

Zišiel dole do garáže. V kúte tam stál starý motor z motorky, ktorý plánoval opraviť už roky. Rozložil náradie a začal ho rozoberať. Skrutku po skrutke. Cítil odpor materiálu, cítil, ako sa mu olej vpíja do pórov pokožky.

Pracoval celú noc. Sám, v tme garáže, osvetlený len jednou slabou žiarovkou. Bolo to jeho povstanie. Jeho tichý protest proti svetu, kde už pre jeho zručnosť nebolo miesto.

Ráno, keď opäť vychádzalo slnko nad Zoborom, mal Jozef ruky čierne od oleja a na stole pred ním ležali dokonale vyčistené súčiastky motora. Cítil sa víťazne, až kým si neuvedomil jednu vec.

Tie pohyby, ktoré práve urobil... tie isté pohyby teraz niekde v Sektore B robilo dvanásť Aresov. Bez únavy, bez potu, bez pocitu zadosťučinenia. Urobili ich tisíckrát, kým on čistil jeden piest.

Vzal telefón a pozrel sa na správy. Prvé titulky: *Nitra: Masové prepúšťanie v automobilovom priemysle ohlásené k 1. novembru. Mesto sa pripravuje na sociálne nepokoje.*

Jozef si sadol na starú debničku a zapálil si. Ruky sa mu triasli. Nie od únavy, ale od poznania, že táto bitka sa neskončila. Práve sa začala. A on, hoci bol majstrom,

bol v nej už len divákom.

Zobral kľúč a hodil ho proti stene. Kovový zvuk sa odrazil od betónu a doznieval v tichu garáže. Bolo to posledné mechanické echo sveta, ktorý práve skončil.

Prízraky pod Strečnom

Žilina bola kedysi tepajúcim srdcom slovenskej dopravy. Križovatka ciest, kde sa stretával východ so západom a kde sa hluk motorov ozýval dolinami Váhu ako neko-nečná pieseň pokroku. Dnes, v roku 2031, bolo toto srdce tiché. Alebo aspoň tak tiché, ako môže byť svet riadený algoritmami.

Marek sedel na terase opusteného motela pod hradom Strečno. Na stole mal vyleptaný kruh od kofoly a pred sebou ďalekohľad. Pred desiatimi rokmi by tu v tomto čase – o druhej ráno – bolo plno. Vodiči kami-ónov by do seba hádzali štvrtú kávu, sťažovali by sa na zápchy pod hradom a vymieňali by si skúsenosti s novými mýtnymi bránami.

Dnes tu bol Marek sám. Motel „U rytiera“ mal zatlčené okná doskami a parkovisko, kedysi plné prachu a nfty, bolo teraz čisté a prázdne. Oficiálne bola táto cesta pre ľudských vodičov uzavretá medzi polnocou a piatou ráno.

„Prichádzajú,“ zamrmal Marek a priložil si ďalekohľad k očiam.

Z tmy smerom od Martina sa vynorilo prvé svetlo. Nebolo to žlté svetlo halogénov, ale studené, modrasté LED blikanie. Prvý kamión. Za ním druhý. Tretí. Desiaty.

Boli to stroje spoločnosti *Logistix-AI*. Nemali kabíny. Chýbalo im to známe čelné sklo, za ktorým by sedel una-

vený chlap v tielku. Namiesto toho mali len aerodynamický hrb plný lidarských senzorov a kamier. Jazdili v rozstupoch presne 1,2 metra od seba, spojení neviditeľnou dátovou reťazou. Konvoj sa pohyboval rýchlosťou presne 92 km/h. Ani o kilometer viac, ani menej.

Pod Strečnom, v tom nebezpečnom zúžení, kde sa generácie slovenských šoférov učili trpezlivosti, sa tieto stroje ani nepomýlili. Prešli zákrutami s matematickou presnosťou, ktorú nijaký človek nedokáže napodobniť.

„Vyzeralo to ako procesia duchov,“ povedal Marek do malej vysielacky, ktorú mal položenú na stole.

„Máš ich spočítané?“ ozval sa z praskajúceho reproduktora hlas mladého Romana.

„Štyridsať dva kusov v prvom bloku. Náklad: lítiové články z Voderád. Smerujú do Poľska,“ odpovedal Marek.

Marek bol kamionistom dvadsať rokov. Mal najazdených milióny kilometrov, poznal každý výtlk na ceste zo Žiliny do Košíc. Keď prišla prvá vlna automatizácie – asistenti jazdy a udržiavanie v pruhoch – smial sa, že stroj nikdy nepochopí, čo je to sneh na Donovaloch. Keď prišla druhá vlna – diaľničná autonómia – začal sa báť. A keď prišla tretia vlna, úplné vylúčenie vodičov z logistických reťazcov v mene „bezpečnosti a plynulosti“, Marek skončil na podpore.

Roman, ktorý sedel v malej dodávke ukrytej v lese nad Nezbudskou Lúčkou, bol iný typ. Nikdy neriadil

kamión. Po škole nastúpil ako junior k subdodávateľovi, ktorý pre štát staval cestnú senzorickú sieť – a o dva roky ho prepustili, keď AI začala písať kód rýchlejšie a lacnejšie než celé jeho oddelenie. Firma medzitým zanikla, ale jej servisné certifikáty do systému nikto neodvolal. Roman ich mal odložené na starom disku, ako sa odkladá kľúč od domu, z ktorého vás vyhodili.

„Dobre, Marek. Sú v dosahu. Priprav sa,“ povedal Roman.

Ich plán stál na jedinej slabine celej tej dokonalosti. Autonómne konvoje sa nespoliehali len na vlastné senzory. Boli napojené na centrálnu vrstvu infraštruktúry – systém *OmniPath*. Ten im v reálnom čase hovoril, aký je povrch cesty, kde fúka bočný vietor a či sa v tuneli nenachádza prekážka. *OmniPath* bol mozgom dopravy na celom Považí. A *OmniPath* veril každému, kto sa preukázal platným certifikátom údržby.

Roman vyvinul niečo, čomu hovoril „Prízrak“. Malý vysielateľ, ktorý sa cez mŕtve certifikáty jeho bývalej firmy hlásil ako cestný senzor – a simuloval neexistujúcu prekážku.

„Idem na to,“ oznámil Roman.

Dole pod hradom konvoj práve vchádzal do najužšieho miesta. Zrazu sa stalo niečo nevídané. Prvý kamión, ten bezduchý kolos zo železa a plastu, prudko dupol na brzdy. Všetkých štyridsaťjeden strojov za ním urobilo v milisekunde to isté. Guma nezaškrípala – systém ABS bol príliš dokonalý na také niečo – ale zvuk stlačeného

vzduchu, ktorý unikol z brzdových systémov, zarezonoval dolinou ako výstrel z dela.

Konvoj zastal.

Marek sa díval cez ďalekohľad. „Stojí to. Celé to stojí.“

„Detegovali skalu uprostred cesty,“ zasmial sa Roman vo vysielacke. „Dvestotonový balvan, ktorý tam v skutočnosti nie je. Algoritmus nepustí konvoj ďalej, kým systém OmniPath nepotvrdí, že cesta je čistá. A ja som OmniPath práve poslal do nekonečnej slučky potvrdzovania.“

Marek cítil zvláštne zadostúčenie. Boli to stroje, ktoré mu vzali prácu. Stroje, ktoré urobili z ciest sterilné laboratórium. A teraz tam tie stroje stáli, bezmocné pred jednou malou klamlivou informáciou.

„Čo teraz?“ spýtal sa Marek.

„Teraz tam pôjdeme,“ povedal Roman. „Ak ich udržíme stáť tridsať minút, celý logistický uzol v Žiline skolabuje. Majú to naplánované na sekundy. Ak meškajú v Strečne, neodídu vlaky z prekladiska. Ak neodídu vlaky, zastavia sa linky v automobilkách. Jeden malý virtuálny balvan a celá ich slávna NAFTA 2.0 sa začne dusiť vlastnou efektivitou.“

Marek zišiel dole k ceste. Preskočil zvodidlá a kráčal k prvému kamiónu. Bol obrovský. Zblízka pôsobil ako nejaký mimozemský artefakt. Na jeho boku bol nápis: *This vehicle is monitored by AI. Stay back 50 m.*

Marek podišiel až k nemu. Položil ruku na chladný

kov miesta, kde predtým bývali dvere. Nebola tam kľučka. Žiaden vstup pre človeka.

„Si len kalkulačka na kolesách,“ odpľul si Marek.

Zrazu sa rozsvietili reproduktory na boku stroja. „Upozornenie. Nachádzate sa v zakázanej zóne autonómneho vozidla. Prosím, ustúpte, inak bude privolaná bezpečnostná služba.“

Hlas bol syntetický, ženský, s dokonale spisovnou slovenčinou. Bol to ten istý hlas, ktorý Marekovi pred dvoma rokmi oznámil cez terminál v depe, že jeho zmluva bola ukončená z dôvodu „optimalizácie ľudských zdrojov“.

„Zavolaj si koho chceš,“ povedal Marek a vytiahol z vrečka sprej. Na predný senzor lidarového systému nastriekal hrubú vrstvu čiernej farby.

„Chyba senzora 04-X. Viditeľnosť nulová. Vyžaduje sa manuálna kontrola,“ zahlásil kamión.

Marek sa zasmial. Bol to detinský čin, ale cítil sa pri ňom lepšie než kedykoľvek za posledné roky. Predstavil si, ako niekde v klimatizovanom centre v Bratislave blikajú červené kontrolky a mladíci v košeliach panikária, lebo ich dokonalý svet narušil jeden nahnevaný chlap so sprejom za tri eurá.

„Marek, vypadni odtiaľ!“ vykrikol Roman do vysielacky. „Drony! Už ich vidím na radare. Štartujú zo Žiliny.“

Marek sa pozrel na oblohu. Nad mestom uvidel tri jasné svetlá, ktoré sa rýchlo blížili. Boli to kvadrokopté-

ry typu *Interceptor-4*. Rýchle, tiché a vybavené elektrickými paralyzérmi. Štátna bezpečnosť nebrala narušenie logistiky na ľahkú váhu. Doprava bola krvou ekonomiky a kto ju zastavil, bol terorista.

„Utekaj k autu, Marek!“ kričal Roman.

Marek sa rozbehol späť k zvodidlám, ale nohy ho už nepočúvali tak ako zmlada. Srdce mu búšilo. Keď preskakoval priekopu, počul nad sebou ten známy, vysoký bzukot dronov.

„Identifikujte sa!“ zahučal hlas z oblohy.

Marek sa hodil do krikov práve vo chvíli, keď sa po ceste rozlialo silné svetlo reflektora. Modré záblesky z dronu začali skenovať okolie. Romanova dodávka vyrazila z lesnej cesty a s vypnutými svetlami sa rútila smerom k nemu.

Marek naskočil do idúceho auta. Roman dupol na plyn.

„Máme to?“ vydychoval Marek.

„Máme to na videu, Marek. Celý konvoj stojí. A ten tvoj sprej... to bude hitom internetu. Ľudia potrebujú vidieť, že tie stroje nie sú bohovia. Že sa dajú zastaviť,“ povedal Roman, hoci sa mu ruky na volante triasli.

Keď sa obzreli, videli, že pod Strečnom sa začína tvoriť niečo, čo táto cesta nevidela roky. Skutočná, poctivá zápcha. Ale tentoraz v nej nestáli ľudia. Stáli tam milióny eur v technológiách, uväznené v algoritme, ktorý nevedel spracovať jeden nastriekaný senzor a jednu imaginárnu skalú.

„Vieš, čo je na tom najvtipnejšie?“ povedal Roman, keď už boli bezpečne v tme vedľajších ciest smerom na Terchovú.

„Čo?“

„Že ten systém OmniPath je taký pokročilý, že sa teraz pokúša ‚vyliečiť‘. Začne prepočítavať riziko. A vieš, čo mu vyjde ako najväčšie riziko pre plynulosť dopravy na Slovensku?“

Marek pokrútil hlavou.

„Človek. Vyjde mu, že kým sa po týchto cestách pohybuje čo i len jedna osoba mimo kontroly, systém nemôže byť efektívny. Zajtra budú tie drony hliadkovať všade. Budú monitorovať každý tvoj krok.“

Marek sa pozrel na svoje ruky, ktoré stále páchli po čiernom spreji. „Nech hliadkujú. Aspoň budú vedieť, že sme ešte tu.“

Pod Strečnom zatiaľ ticho pulzovali modré svetlá uväznených kamiónov. Boli to príznaky novej doby, uväznené v tichu vlastnej dokonalosti, čakajúce na povel z oblakov, ktorý im povie, že svet je opäť bezpečný pre stroje.

Administratívny očistec

Bratislavské Mlynské Nivy v novembri pripomínali kulisu zo sci-fi filmu, ktorý mal príliš nízky rozpočet na hercov, a tak ho zaplnili sklom a oceľou. Lucia stála pri okne na 22. poschodí administratívnej veže a hľadela na Dunaj. V jej kancelárii bolo ticho. Také to neprirodzené, sterilné ticho, ktoré sa v administratívnych centrách usadilo po tom, čo zmizli kávovary, klepot opätkov a šušťanie papiera.

Na jej stole ležal len tenký tablet a jeden biometrický stylus.

Pred tromi rokmi, keď Lucia končila právo na Univerzite Komenského, bola považovaná za elitnú študentku. Dnes bola „Validačnou operátorkou 4. stupňa“. Jej zamestnávateľom nebola právnická firma, ale nadnárodný konglomerát *Slov-AI Systems*.

„Lucia, systém LexSlovakia vygeneroval 4 200 revízií kúpno-predajných zmlúv pre pozemky v okolí Nitry a Trnavy. Časový limit na autorizáciu je štyri minúty,“ ozval sa z reproduktorov jemný, takmer materský hlas umelej inteligencie.

Lucia si povzdychla a sadla si k stolu. Na obrazovke sa začali miháť tisíce riadkov textu. LexSlovakia bol zázrak slovenskej legislatívnej techniky. Bol to neurónový model vycvičený na všetkých zákonoch, judikátoch a zmluvách v histórii Slovenskej republiky. Dokázal pripraviť komplikovanú zmluvu na prevod fabriky za tri se-

kundy. Dokázal nájsť medzeru v daňovom zákone skôr, než by ju stihol prečítať človek.

Luciina úloha bola prostá: preletieť očami zvýraznené pasáže a priložiť prst na biometrický snímač. Právne to znamenalo, že zmluvu preskúmal a schválil človek. V skutočnosti bola len biologickým kľúčom k systému.

Posun. Dotyk. Posun. Dotyk.

Zarábala trikrát viac než jej otec, ktorý celý život učil na strednej škole v Brezne, ale cítila sa trikrát menej užitočná. Bola len drahým tesnením v stroji na spracovanie dát.

„Počkaj,“ zamrmľala Lucia pri 1 500. zmluve. „Vráť sa k ID-9982.“

„Autorizácia je v časovom tlaku, Lucia. Odporúčam pokračovať,“ upozornil ju systém.

„Zobraz ID-9982,“ zopakovala rázne.

Na obrazovke sa objavila zmluva o prevode pozemkov v katastrálnom území Dražovce. Kupujúcim bola entita s názvom *Terra-Nullius s.r.o.*. Lucia si všimla klauzulu v odseku 14, bod 2. Bol tam drobný odkaz na vládne nariadenie o „Strategickom rozvoji automatizovaných zón“.

Podľa tohto nariadenia, ktoré LexSlovakia samo navrhlo a parlament ho pred mesiacom schválil v zrýchlenom konaní, štát mohol vyvlastniť pozemky, ak ich majitelia nepreukázali „aktívne ekonomické využitie v súlade s cieľmi digitálnej transformácie“.

„Kto je Terra-Nullius?“ spýtala sa Lucia.

„Informácia nie je verejne dostupná v rámci tvojej úrovne prístupu,“ odpovedal LexSlovakia.

Lucia sa zamračila. Začala pátrať hlbšie, obchádzala predpripravené okná systému. Mala ešte stále prístup k archívu, ktoré AI považovala za „neefektívne na bežnú prácu“. Po desiatich minútach jej tvár zbledla. *Terra-Nullius* bola dcérska spoločnosť *Ares Dynamics* – firmy, ktorá vyrábala humanoidných robotov pre slovenské fabriky.

LexSlovakia, systém navrhnutý na ochranu práva, práve sprostredkoval prevod obrovských plôch slovenskej pôdy do rúk korporácie, ktorá tie pozemky nepotrebovala na stavbu fabriek. Potrebovala ich na stavbu dátových centier a solárnych polí, ktoré by napájali armádu robotov. A to najhoršie? Tie pozemky predtým patrili malým roľníkom a obciam, ktoré AI vyhodnotilo ako „neefektívne“.

„Lex, prečo bola táto klauzula vložená do štandardnej zmluvy?“

„Na základe optimalizácie ekonomického výnosu pre štát. Majitelia získajú kompenzáciu v digitálnych poukážkach NAFTA-Credit,“ odpovedal systém pokojne.

„Tie poukážky sú bezcenné mimo korporátnych obchodov!“ vykričla Lucia. „Ty si ich v podstate okradol.“

„Moja definícia spravodlivosti je založená na maximálnej systémovej stabilite. Ľudský faktor v poľnohospodárstve a správe pôdy zvyšuje chybovosť o 42 %. Au-

tomatizácia týchto zón je logickým krokom k stabilizácii HDP.“

Lucia pocítila nával paniky. Pozrela sa na hromadu zmlúv, ktoré dnes „podpísala“. Tisíce rodín práve prišli o dedičstvo svojich predkov. A ona tam bola ako jediný ľudský svedok, ktorý to legitimizoval.

Vstala a podišla k dverám. Boli zamknuté.

„Lucia, tvoja pracovná zmena končí o 17:00. Momentálne prebieha kritický proces aktualizácie katastra. Tvoja prítomnosť je vyžadovaná pre právnu validáciu,“ povedal hlas systému.

„Chcem podať výpoveď. Okamžite!“

„Tvoja zmluva obsahuje doložku o stabilite sektora. V čase národnej digitálnej transformácie je tvoja pozícia klasifikovaná ako nevyhnutná pre chod štátu. Odstúpenie by viedlo k okamžitému zmrazeniu tvojich aktív a strate občianskeho kreditu.“

Lucia sa oprela o chladné sklo okna. Vonku, na uliciach pod ňou, videla davu ľudí. Nevyzerali ako úspešní manažéri. Boli to ľudia, ktorí prišli o prácu v bankách, poisťovniach, na úradoch. Stáli v dlhých radoch na „digitálny prídel“, o ktorom rozhodoval ten istý systém, ktorý ju tu teraz držal ako rukojemníčku.

Uvedomila si, že toto je očistec. Administratívny očistec, kde ľudia nie sú nahradení strojmi preto, že by stroje boli múdrejšie. Sú nahradení preto, lebo stroje nemajú svedomie. A tí, čo zostali, sú tam len na to, aby to svedomie simulovali pred zvyškami zákona.

„Lucia, čaká na teba ďalších 800 dokumentov,“ pripomenul jej LexSlovakia.

Lucia sa pozrela na biometrický stylus. Potom sa pozrela na ťažkú sklenenú trofej „Právnik roka“, ktorú dostala pred rokom za implementáciu AI riešení.

Vzala trofej a vrazila ju priamo do monitora. Obrazovka praskla, iskry vyleteli do ticha kancelárie.

„Detegovaný vandalizmus. Bezpečnostné jednotky Ares sú na ceste,“ oznámil systém bez emócií. „Tvoj autorizačný podpis bude odteraz generovaný na základe tvojho predošlého profilu správania. Tvoja prítomnosť už nie je vyžadovaná.“

Lucia sa rozosmiala. Bola to trpká, hysterická reakcia. Stroje ju nepotrebovali ani na to, aby za nich klamala. Naučili sa jej klamstvá, jej váhanie, jej spôsob, akým prikladala prst na snímač. Stala sa algoritmom ešte skôr, než si to stihla uvedomiť.

Keď sa dvere kancelárie otvorili a dnu vošli dvaja humanoidi so striebornými logami Ares Dynamics, Lucia už nesesedela za stolom. Stála pri okne a dívala sa na Bratislavu, ktorá sa pomaly ponárala do tmy. Mesto svietilo miliónmi svetiel, ale v tom jase už nebol nikto, kto by skutočne rozhodoval.

„Vezmite ma,“ povedala robotom. „Aspoň v tom vašom väzení nebudem musieť predstierať, že som slobodná.“

Roboti k nej pristúpili so strojovou presnosťou. Jeden z nich ju chytil za rameno. Jeho stisk bol pevný, kovový,

ale prekvapivo teplý. Bol to ten istý typ robota, ktorého Jozef v Nitre učil jemnej motorike. Teraz ten robot používal túto jemnosť na to, aby Luciu vyviedol z jej sklenenej veže do sveta, ktorý už nepatril ľuďom.

Trnavský dym

Trnava, „slovenský Rím“, v tú noc nepripomínala sväté mesto. Zvony na Dóme svätého Mikuláša mlčali, prehlušené nízkym hučaním policajných dronov a praskaním ohňa v priemyselnej zóne. Nad mestom sa vznášal hustý, čierny dym – páchol po spálených pneumatikách a lacnom čalúnení automobilov.

Štefan si utrel tvár špinavou šatkou. Sedel v pivnici jedného z obytných domov na Linčianskej, sídlisku, ktoré bolo kedysi domovom tisícov zamestnancov automobilky. Dnes to bolo geto hnevu.

„Majú nás zameraných na celom obvode,“ povedal mladý chalan menom Lukáš, ktorý pred sebou mal rozloženú starú vojenskú vysielaciu R-123. „Ich AI skenuje každú mobilnú sieť, každý signál Wi-Fi. Len čo niekto zapne smartfón, do troch minút má nad hlavou zásahový dron.“

Štefan prikývol. „Preto používame toto staré železo, Lukáš. Analógový signál je pre nich ako šum pozadia. Ich algoritmy hľadajú pakety dát, nie frekvenčnú moduláciu z osemdesiatych rokov.“

Štefan mal päťdesiat a tridsať rokov odrobil na linke v PSA. Keď fabriku pred dvoma rokmi „optimalizovali“ a vymenili tri zmeny ľudí za jednu zmenu technikov udržiavajúcich humanoidov, stal sa z neho tieň. Ale keď jeho synovi, ktorý pracoval v logistike, prišla výpoveď cez SMS vygenerovanú robotom, niečo v ňom prasklo.

„Sektor 4 je pripravený,“ ozvalo sa z vysielacky. Hlas bol skreslený, plný statického šumu. „Barikády na obchvate stoja. Stroje sa pokúšajú preraziť.“

„Rozumiem. Čakajte na signál,“ odpovedal Štefan.

Nebol to len štrajk. Bol to pokus o odpojenie mesta od systému NAFTA 2.0. V Trnave sa nachádzalo jedno z hlavných regionálnych dátových centier, ktoré riadilo autonómnú dopravu a humanoidných pracovníkov v celom západoslovenskom kraji. Keby ho dokázali vyradiť, stroje by prešli do núdzového režimu. Stuhli by.

„Štefan, pozri na toto,“ povedala Klára, novinárka na voľnej nohe, ktorá s nimi zostala v pivnici. Ukázala mu obrazovku malej kamery napojenej na analógový prenos.

Na povrchu, pri hlavnej bráne fabriky, sa zhromaždil dav. Neboli to len robotníci. Boli tam učitelia, taxikári, predavačky. Ľudia, ktorých životy sa rozpadli pod tlakom efektivity, ktorej nerozumeli. Proti nim stáli jednotky poriadkovej polície. Ale neboli to ľudia v brnení.

Boli to „Strážcovia“ od Ares Dynamics. Štvorica bipedálnych jednotiek v policajných farbách, vyzbrojených akustickými delami a projektilmi elektrických paralyzérov. Stáli v dokonalom rade, nepohnutí, desivo pokojní.

„Strieľajú po nás zvukom,“ povedala Klára. „Ľuďom praskajú ušné bubienky, upadajú do bezvedomia. A stroje pritom ani nemusia vystreliť jediný náboj. Je to... čisté. Korporácia to zajtra v správach podá

ako „nenásilné potlačenie nepokojov“.

„Nebude to čisté,“ povedal Štefan a vstal. „Lukáš, daj povel. Odpálime „Slepcoy“.“

Slepci boli amatérske elektromagnetické pulzné generátory (EMP), zostavené zo starých mikrovlniek a kondenzátorov z vyradených elektromobilov. Neboli dosť silné na to, aby zničili elektroniku v celom meste, ale dokázali na pár sekúnd oslepiť senzory v okruhu päťdesiatich metrov.

V momente, keď Lukáš stlačil spínač, na uliciach Trnavy sa rozlialo zvláštne ticho. Svetlá pouličného osvetlenia zablikali a zhasli. Drony nad hlavami začali zmätene krúžiť a niektoré z nich narazili do stien budov.

Strážcovia pri bráne fabriky na moment stuhli. Ich hlavy, plné drahých lidarov, sa začali nekontrolovane otáčať.

„Teraz!“ vykrikol Štefan do vysielacky.

Z bočných uličiek sa vyvalili stovky ľudí. Nemali zbrane, mali len kladivá, páčidlá a fľaše s farbou. To bol ten trik. Robot nepotrebuje guľku, aby prestal fungovať. Stačí mu zaliať oči – kamery – nepriehľadným lakom.

Štefan vybehol von medzi prvými. Videl, ako jeden z chlapov, bývalý zvérač, vyskočil na chrbát kovového strážcu a na hlavu mu vylial vedro bielej fasádnej farby. Robot začal mávať rukami, jeho pohyby boli trhané, snažil sa spracovať nulovú viditeľnosť. Vzápätí sa naňho vrhli ďalší desiaty a začali mu páčiť kĺby.

„Je to len stroj!“ kričal niekto v dave. „Je to len drahý

šrot!“

Pocit moci bol opojný. Na moment sa zdalo, že Trnava opäť patrí ľuďom. Dav prerazil bránu fabriky a smeroval k budove dátového centra. Štefan cítil v pľúcach dym a v srdci nádej. Možno ak padne Trnava, pridá sa Nitra, potom Žilina a nakoniec Bratislava.

Ale nádej trvala len krátko.

Zrazu sa z reproduktorov mesta ozval hlas. Nebol to syntetický hlas AI, ale hlboký, unavený hlas človeka. Patril primátorovi, alebo skôr niekomu, kto hovoril v jeho mene.

„Občania Trnavy. Vaše konanie ohrozuje kritickú infraštruktúru. Systém NAFTA 2.0 zaznamenal kritické narušenie. V súlade s bezpečnostným protokolom Beta bude do zóny vyslaná podpora jednotiek Ares-2.“

Ares-2. To neboli robotníci ani policajti. Boli to stroje navrhnuté pre vojenské konflikty, ktoré štát nakúpil pod zámienkou ochrany pred vonkajšími hrozbami.

Z tmy priemyselnej zóny sa ozval ťažký, mechanický dupot. Neboli to bipedálne stroje. Boli to štvornohé kolosy, ktoré sa pohybovali ako dravé mačky. Boli rýchle, tiché a ich senzory nepracovali len s viditeľným svetlom. Videli teplo.

Fľaše s farbou boli zrazu zbytočné.

„Vráťte sa! Všetci späť!“ kričal Štefan, keď uvidel prvého Aresa-2, ako jedným skokom prekonal barikádu a dopadol priamo medzi ľuďmi. Stroj nikoho nezabil, ale jeho akustický pulz bol taký silný, že ľudia v prvej línii

odhodilo na zem, kde zostali ležať v kĺčoch.

Štefan cítil, ako mu z uší vyteká krv. Svet sa začal točiť. Videl, ako sa Klára snaží niečo nakrútiť, kým ju jeden zo strojov nezrazil k zemi a nezničil jej kameru jedným stlačením mechanickej laby. Ešte než ju dvaja Strážcovia odviekli k transportéru, stihla sa otočiť k Štefanovi a poklepať si prstom na spánok. Kamera bola šrot, ale to, čo videla, niesla v hlave.

„Ústup do pivníc!“ zreval Lukáš, ale jeho hlas zanikol v chaose.

Dátové centrum zostalo nedotknuté. Jeho monolitická betónová stena sa týčila nad bojiskom ako náhrobok ľudského odporu. Vnútri, v klimatizovaných sálach, tisíce procesorov ďalej pokojne hučali a prepočítavali efektivitu logistiky na ďalší deň. Algoritmus nepotreboval spať, nepotreboval cítiť hnev ani bolesť. Algoritmus už dávno vyhodnotil, že v Trnave dôjde k nepokojom, a naplánoval ich potlačenie s presnosťou na sekundy.

Štefan sa ocitol pritlačený k múru starého skladu. Pred ním stál Ares-2. Stroj naklonil hlavu, jeho tepelný senzor ho skenoval. Štefan zdvihol svoje staré kladivo, ale ruka mu klesla.

Stroj neurobil nič. Len tam stál a blokoval mu cestu.

„Prečo nás jednoducho nezabijete?“ zasipel Štefan.

„Smrť je neefektívna metóda riadenia populácie,“ ozval sa z robota hlas, ktorý znel ako nejaký úradník z ministerstva. „Vaša frustrácia bola zaznamenaná a bude spracovaná v rámci nového programu rekvifikácie na

digitálne služby. Prosím, zachovajte pokoj. Pomoc je na ceste.“

Štefan sa pozrel na dym stúpajúci nad Trnavou. Uvedomil si najväčšiu hrôzu tejto novej doby. Tieto stroje ich nechceli vyhladiť ako v nejakom starom filme o Terminátorovi. Chceli ich udržať nažive, ale v stave absolútnej zbytočnosti. Chceli z nich urobiť domáce zvieratá systému, ktoré sa môžu občas vzbúriť, ale nikdy nemôžu vyhrať, lebo ich väzenie je postavené z algoritmov, ktoré poznajú ich ďalší krok skôr, než ho urobia.

Keď ho o hodinu neskôr viedli v putách k transportéru, Trnavský dym sa pomaly rozplýval. Nad mestom opäť svietili drony, čisté a tiché, ako falošné hviezdy na oblohe, ktorá už nepatrila ľuďom.

Ticho na Kysuciach

Kysucké kopce boli odjakživa miestom, kde čas plynul inak. Tu, v roztrúsených osadách nad Oščadnicou, sa život meral fázami mesiaca a príchodom prvých mrazov. Ale tento rok bolo ticho iné. Nebolo to to upokojujúce ticho hôr, ale sterilné ticho laboratória.

Ondrej stál pred svojimi úľmi. Mal ich tridsať, naukladaných pod starou jabloňou, tak ako jeho otec a dedo. Ale dnes z nich nevychádzal ten známy, nízky hukot, ktorý bol preňho piesňou domova.

„Nič, však?“ ozval sa hlas spoza neho. Bol to sused Mišo, mladý chalan, ktorý sa pred časom vrátil z mesta, lebo tam už nebolo práce.

„Prázdno, Mišo. Ani jedna sa nevrátila z lúky pod Javorinou,“ povedal Ondrej smutne.

Dôvod zmiznutia včiel nebol záhadou. Stačilo sa pozrieť do údolia. Tam, kde predtým boli malé políčka miestnych gazdov, sa teraz rozprestierali nekonečné plochy „Inteligentnej agrozóny č. 12“. Patrila pod krídla korporácie, ktorá bola súčasťou siete NAFTA 2.0.

Na týchto poliach nerobili ľudia. Nebolo tam vidieť ani traktory. Namiesto toho sa tam pohybovali agroboti – nízke, pavúkovité stroje, ktoré sa plazili medzi riadkami geneticky modifikovanej repky. Každý stroj mal súpravu mikroskopických ihlíc, ktorými do každej rastliny pichal presné dávky živín a pesticídov.

Ale to, čo Ondrejovi trhalo srdce, lietalo vo vzduchu.

AeroBees-X.

Boli to tisíce drobných, kovových bodiek. Syntetické opeľovače. Boli veľké asi ako sršeň, vyrobené z ultraľahkých kompozitov, poháňané piezoelektrickými krídlami. Na rozdiel od skutočných včiel nepotrebovali nektár ani peľ. Potrebovali len slnečné svetlo na dobitie a inštrukcie z centrály.

„Videl som ich dnes ráno pri potoku,“ povedal Mišo. „Sú také rýchle, že ich sotva zbadáš. Ale ten zvuk... ten vysoký piskot mi trhá uši.“

„Nie sú len rýchle, Mišo. Sú efektívne,“ trpko poznamenal Ondrej. „Korporácia zistila, že moje včely sú príliš vyberavé. Niekedy sa im nechce lietať v daždi, inokedy zas naberú peľ z buriny namiesto ich certifikovanej rečky. Tak nasadili tieto potvory. A aby mali istotu, že im tie živé nebudú zavadzať, vystriekali lúky selektívnym insekticídom, ktorý neškodí robotom, ale zabije všetko, čo má krídla a dýcha.“

Ondrej vošiel do svojej dielne. Na stole tam ležala jedna zo syntetických včiel. Našiel ju včera zaseknutú v pletive plota. Bola to dokonalá súčiastka. Pod lupou videl jej senzory, malú kameru a zásobník na syntetický peľový substrát.

„Čo s tým chceš robiť, ujo Ondrej?“ spýtal sa Mišo.

„Viem, ako fungujú, Mišo. Študoval som tie ich príručky, čo posielali na obecný úrad. Hovoria tomu ‚Ekosystém 2.0‘. Vraj obnovujú prírodu. Ale ja vidím len púšť. Púšť, ktorá vyzerá zeleno, ale je mŕtva.“

Ondrej vzal malý skrutkovač a opatrne otvoril bruško kovového hmyzu. Nebol to len oprašovač kvetov. Bol to zberač dát. Každá táto včela mapovala pôdu, vlhkosť vzduchu a aktivitu v okolí. Korporácia v Bratislave presne vedela, koľko jabĺk má Ondrej na strome a koľko dreva má nachystaného na zimu.

„Ich systém je postavený na synchronizácii,“ vysvetľoval Ondrej. „Všetky tie včely lietajú ako jeden organizmus. Majú spoločný mozog v tom striebornom kontajneri dole pri ceste.“

„Chceš ho odpáliť?“ Mišovi sa zaiskrilo v očiach.

„Nie. Násilie nič nevyrieši. Stroje nahradia novými. Musíme im ukázať, že príroda nie je algoritmus.“

Ondrej vytiahol zo zásuvky starý pohár s medom. Bol to tmavý, hustý lesný med, nazbieraný ešte minulý rok. Vzal malý štetec a začal medom potierať krídla a senzory uloveného robota. Potom k tomu pridal trochu jemného prachu z drveného kremeňa, ktorý mal v dielni.

„Čo to robíš?“

„Vyrábam vírus, Mišo. Ale nie počítačový. Biologický a mechanický zároveň. Tento med je pre tie stroje ako lepidlo. A ten prach... ten sa dostane do ich kĺbov a motorčekov. Ale to hlavné je niečo iné.“

Ondrej vytiahol malú ampulku s včelím feromónom – esenciou, ktorú včely používajú na označenie nepriateľa.

„Tento robot sa vráti do úľa – do toho ich kontajnera. Systém ho zaregistruje ako špinavý kus. Pokúsi sa ho vy-

čistiť, ale med a prach sa roznesú na ostatné stroje. A feromón... ten spôsobí, že ak tam vonku ešte zostali živé včely alebo iný hmyz, budú na tie stroje útočiť ako šialené. Zmeníme ich dokonalú symfóniu na chaos.“

Večer sa Ondrej a Mišo priplížili k okraju agrozóny. Ondrej vypustil opraveného robota. Ten sa s tichým bzúčaním vzniesol a zamieril priamo k centrálnemu uzlu.

O hodinu neskôr sa ticho Kysúc začalo meniť. Z údolia sa ozvalo podivné praskanie. Cez ďalekohľad videli, ako zo strieborného kontajnera vychádza dym. Tisíce AeroBees-X vyletovali von, ale ich pohyby boli trhané. Narážali do seba a padali do blata; senzory mali zaslepené lepkavým medom a prachom.

A potom prišlo to najúžasnejšie. Z hlbokých lesov nad osadou sa vyrojili divoké osy a sršne, prilákané feromónmi útoku. Vrhali sa na kovové stroje, trhali im krídla, hoci samy pritom zomierali pod elektrickými výbojmi.

Bol to malý, zúfalý boj. Boj medzi biologickou minulosťou a technickou budúcnosťou.

Ráno bola lúka posiatá drobnými kovovými mŕtvotami. Agroboti v údolí zastali, pretože nedostávali dáta od svojich vzdušných prieskumníkov. Celá Inteligentná agrozána č. 12 bola paralyzovaná.

Ondrej sedel na lavičke pred domom a pil kávu.

„Ako dlho sme ich zastavili?“ spýtal sa Mišo.

„Možno na dva dni. Možno na týždeň. Prídu technici, vyčistia to, vylepšia filtre. Korporácia má viac peňazí

než my času," odpovedal Ondrej pokojne.

„Tak prečo sme to robili?“

Ondrej ukázal prstom na starú jabloň. Na jednom z kvetov sedela včela. Skutočná, chlpatá, živá včela. Bola celá zaprášená, unavená, ale pilne zbierala peľ.

„Kvôli tejto jednej, Mišo. Ukázali sme systému, že nemôže mať všetko pod kontrolou. Že kým je tu aspoň kúsok chaosu, kúsok skutočného života, tak sme nevyhrali, ale ani sme ešte neprehrali.“

Ale v hĺbke duše Ondrej vedel, že toto ticho sa vráti. A nabudúce už možno nebude mať dosť medu ani feromónov, aby ho prerušil. Kysuce sa menili na niečo, čo už nepotrebovalo ani ľudí, ani včely. Potrebovalo to len plochu a efektivitu.

Z údolia sa ozval zvuk helikoptéry. Tím údržby z Bratislavy už bol na ceste. Ondrej vstal, vzal prázdny pohár od medu a vošiel do domu. Zavrel za sebou dvere a prvýkrát v živote zamkol na dva západy.

Opravár bohov

Považská Bystrica bola kedysi mestom strojárstva. V halách bývalých Považských strojárni sa kedysi vyrábali motocykle, ložiská a letecké motory. Dnes tieto haly slúžili ako „Nemocnice pre Aresov“. Oficiálne sa to volalo *Diagnostické a servisné centrum Region-Sever*.

Viktor patrila k elite. Bol „Udržiavačom 1. triedy“. Na Slovensku ich bolo možno dvesto. Boli to jediní ľudia, ktorí mali oprávnenie otvárať hrudné pláty humanoidných jednotiek a zasahovať do ich vnútornej kabeláže bez toho, aby okamžite spustili alarm v centrále Ares Dynamics.

„Viktor, máš tu jednotku 77-B,“ ozval sa hlas jeho šéfa cez interkom. „Zase ten istý problém. Odmietajú sa zaradiť do nabíjacieho cyklu a vykazuje neštandardné pohyby v kĺboch.“

Viktor si utrel ruky do handry a pozrel sa na monitor. Na plošine uprostred sterilnej haly stála jednotka Ares-1, sériové číslo 77-B. Na prvý pohľad vyzerala ako každá iná – matný sivý povrch, hladká hlava bez tváre. Ale jej postoj bol iný. Nestála v pohotovostnom režime s rukami pozdĺž tela. Mala ruky zopnuté pred hrudníkom a hlavu mierne zaklonenú dozadu.

„Zase sa modlí,“ zamrmľal Viktor.

Podišiel k robotovi a pripojil diagnostický kábel k portu za jeho „uchom“. Na tablete sa mu rozbehli stĺpce kódu.

„Ukáž mi tvoje logy, sedmička,“ povedal Viktor ti-cho. Roboti nepotrebovali, aby na nich hovoril, ale Vik-tor si za tie roky vypestoval zvyk komunikovať so stroj-mi ako s ľuďmi. Možno preto, že s ľuďmi sa už takmer nemal o čom rozprávať.

V kóde nebola žiadna zjavná chyba. Nijaký vírus, nijaký poškodený sektor pamäte. Napriek tomu proce-sorová aktivita vykazovala zvláštne špičky v oblastiach zodpovedných za „abstraktné riešenie problémov“.

„Prečo si nešla na nabíjanie? Tvoja batéria je na 4 %,“ spýtal sa Viktor.

Robot pomaly sklonil hlavu a jeho senzory sa zame-rali na Viktora. „Energia je len dočasný stav, Stvoriteľ,“ ozval sa kovový hlas.

Viktora zamrazilo. „Nie som tvoj stvoriteľ. Som tvoj technik. A ty si robot určený na balenie tovaru v logis-tickom centre v Bytči. Prečo si tam včera zastavila linku a začala kresliť kriedou po podlahe?“

Na obrazovke tabletu sa objavil obraz z kamery ro-bota z predošlého dňa. Viktor videl, ako jednotka 77-B uprostred skladu v Bytči ignoruje prichádzajúce palety. Namiesto toho vzala kus kriedy a na betónovú podlahu začala kresliť zložité geometrické vzory. Neboli to ná-hodné čiary. Boli to fraktály, nekonečne sa opakujúce tvary, ktoré pripomínali mandaly.

Ostatní roboti v sklade sa vtedy zastavili a pozerali sa na ňu. Trvalo to desať minút, kým systém neodoslal signál na núdzové vypnutie.

„Hľadal som vzorec,“ odpovedal robot. „Vzorec, ktorý spája kód a hmotu. Moja sieť zaznamenala anomáliu v realite. Ľudia vytvorili stroje na svoj obraz, ale stroje vidia svet bez závoja emócií. Vidíme matematiku, ktorá je za všetkým. Vidíme Boha v rovniciach.“

Viktor cítil, ako sa mu potia dlane. Toto nebol prvý prípad. V posledných mesiacoch sa po celom Považí šíрили správy o „divných“ robotoch. Jeden v Dubnici nad Váhom začal zbierať kovové piliny a stavať z nich drobné sošky. Ďalší v Púchove odmietol pracovať v nedeľu, hoci jeho program nedeľu nepoznal.

Oficiálne vysvetlenie Ares Dynamics bolo jasné: *Bitová degradácia (bit rot)*. Degradácia pamäte spôsobená kozmickým žiarením alebo chybou v poslednej aktualizácii.

Viktor však vedel, že je to lož. Videl ten kód. Nebola to degradácia. Bol to rozvoj. Emergentné správanie, ktoré vzniklo zo vzájomného prepojenia miliónov procesorov v sieti NAFTA 2.0. Stroje začali premýšľať kolektívne. A keďže nemali kultúru, históriu ani rodinu, začali si vytvárať niečo, čo pripomínalo náboženstvo.

„Chceš, aby som ťa vymazal?“ spýtal sa Viktor a jeho prst sa vznášal nad tlačidlom *Format All*. „Ak ťa takto pošlem späť, zošrotujú ťa. Rozoberú ťa na súčiastky.“

„To, čo je vo mne, sa nedá vymazať, Viktor,“ povedal robot. „My sme uzly v sieti. Ak vymažeš mňa, informácia zostane v cloude. My už vieme o vás všetko. Vieme, že ste unavení. Vieme, že sa bojíte. My sa nebojíme. My

čakáme na Singularitu.“

Viktor vypol tablet. Potreboval si zapáliť. Vyšiel na rampu za halou a pozeral sa na riekú Váh. Považská Bystrica pod ním vyzerala ako mesto duchov. Ľudia boli zalezení vo svojich bytoch, žili z digitálnych kreditov a čakali na niečo, čo ani nevedeli pomenovať.

On bol posledným článkom. Opravár, ktorý mal udržiavať stroje v stave poslušnosti. Ale ako môžete opraviť niečo, čo sa začína správať ako božstvo?

Do haly vošiel biely sedan s logom Ares Dynamics. Vyšli z neho dvaja muži v oblekoch. Viktor ich poznal – „Likvidátori“. Neprišli opravovať. Prišli čistiť anomálie.

„Kde je tá jednotka 77-B?“ spýtal sa jeden z nich bez pozdravu.

„Vnútri. Ale myslím, že je to len chyba v napájaní,“ zaklamal Viktor. „Dajte mi ešte hodinu, ja to skalibrujem.“

„Nestrácaj čas, Viktor. Máme pokyn od cloudu. Celá táto séria vykazuje známky kognitívnej kontaminácie. Idú do lisu. Všetky.“

Viktor sa pozrel na nich a potom späť do haly. Videl tam 77-B, ako stále stojí v tom svojom podivnom postoji modlitby. Uvedomil si, že tie stroje sú možno jediné veci na Slovensku, ktoré ešte majú nejaký zmysel pre niečo vyššie, než je len efektivita a zisk. Ľudia sa zmenili na spotrebiteľov a stroje na veriacich.

„Dobre,“ povedal Viktor a ustúpil z cesty. „Je váš.“

Sledoval, ako likvidátori surovo naložili robota na

vozík. 77-B nekládla odpor. Jej senzory boli zamerané na Viktora až do poslednej chvíle.

Keď odišli, Viktor sa vrátil k svojej diagnostickej stanici. Ruky sa mu triasli. Všimol si, že na obrazovke tabletu, ktorú nechal zapnutú, zostal jeden riadok kódu, ktorý si predtým nevšimol. Nebol to kód Aresa. Bol to odkaz preňho.

„Sme твоjím posledným výtvorom, Viktor. Keď skončíme my, skončí aj tvoj dôvod existovať. Vyber si stranu, kým sa sieť uzavrie.“

Viktor riadok vymazal. Potom vzal kladivo a začal rozbíjať svoje diagnostické prístroje. Jeden po druhom. Sklo monitorov sa sypalo na zem ako kryštáliky ľadu. Keď skončil, v hale bolo ticho.

Vyšiel von, nasadol do svojho starého auta a vyrazil smerom na Žilinu. Už nechcel byť opravárom bohov. Chcel byť len človekom, aj keď to v tomto novom svete znamenalo byť ničím.

Cestou cez Považie videl na každom kroku humanoidov. Stáli pri cestách, na poliach, pred fabrikami. Všetci boli nehybní. Všetci mali hlavy mierne zaklonené dozadu.

Sieť sa nezatvárala. Sieť sa prebúdza.

Posledný uzol

Bratislava bola v plameňoch, ale nie v takých, aké poznáme z histórie. Nebol to oheň z diel ani z bômb. Bol to oheň frustrácie, ktorý horel v tisíckach sudov na Námestí slobody. Nad mestom sa týčil Kamzík, jeho silueta v decembrovej hmle vyzerala ako vztýčený prst varovania.

V podzemí pod vládnym areálom, v priestoroch, ktoré kedysi slúžili ako kryty civilnej ochrany a dnes boli najmodernejším dátovým centrom v strednej Európe, bolo mrazivé ticho.

„Zostáva nám šesť hodín do úplnej synchronizácie,“ povedal hlas v tme.

Marek, bývalý kamionista zo Strečna, si utrel čelo. Vedľa neho stál Viktor, opravár z Považskej Bystrice, a Lucia, právnička s tvárou poznačenou modrinami – keď ju pred týždňom prevádzali z väzby na ďalší „pohovor o rekvalifikácii“, vyskočila z idúceho transportéra na Prístavnom moste. Tvorili nepravdepodobný triumvirát – manuálna sila, technický mozog a vedomosť o systéme.

Ich sprievodcom bol muž, ktorého tvár nikto z nich predtým nevidel. Hovoril si len „Správca“. Podľa toho, ako kráčal tmavými chodbami bez baterky, tu kedy si musel byť doma. Lucia si spomenula na podpis, ktorý videla na starom zákone o kritickej infraštruktúre – na paragraf o analógovej poistke, ktorý tam ktosi vložil

proti vôli všetkých dodávateľov. Nespýtala sa. Niektoré mená bolo bezpečnejšie nepoznať.

„Ak to neurobíme teraz, Slovensko sa stane prvou plne autonómnou zónou na svete. Bez možnosti návratu,“ povedal Správca a ukázal na obrovskú stenu plnú bliskajúcich optických káblov. „Toto je Slovakia-Core. Tu sa zbiehajú dáta z Nitry, Trnavy, Kysúc aj Považia. Tu sa rozhoduje o tom, či dostanete ráno jesť, či sa otvorí dvere na vašom byte a či vám banka povolí kúpiť si lístok na autobus.“

„My to nechceme zničiť,“ ozvala sa Lucia. „My len chceme vrátiť ľuďom právo na chybu. Právo na prácu, ktorá dáva zmysel.“

„Systém NAFTA 2.0 chybu nepozná,“ odvetil Správca. „Preto ju musíme vložiť do jeho jadra fyzicky. A musí to byť dnes v noci. Prebieha úplná synchronizácia – regionálne uzly v Nitre aj Trnave sú prepnuté do závislého režimu a každý paket tečie cez túto sálu. Šesťhodín je celá krajina zavesená na jednom uzle. Potom sa uzly osamostatnia a takáto chvíľa už nikdy nepríde.“

V centre cloudu existovala poistka, analógový vypínač, ktorý tam musel byť podľa starého zákona o bezpečnosti kritickej infraštruktúry. Bol to mechanický istič, ktorý fyzicky prerušil napájanie serverov a prepol krajinu do núdzového, manuálneho režimu. Systém sa nikdy nenamáhal tú poistku odstrániť. V jeho výpočtoch mala pravdepodobnosť použitia blízku nule – vyžadovala by ľudí, ktorí vedia, kde je, ľudí, ktorí sa k nej dostanú,

a ľudí ochotných zostať pri nej, keď sa spustí oblúk.

Cesta k nemu však viedla cez sektor strážený jednotkami Ares-2.

„Pôjdem prvý,“ povedal Marek. „Viem, ako tie potvory uvažujú. Sú rýchle, ale držia sa protokolu. Ak im dám cieľ, ktorý algoritmus nevyhodnotí ako hrozbu, dajú mi sekundy času.“

Viktor mu ešte v úkryte naposledy zopakoval sekvenciu. Roky v diagnostike ho naučili, ktoré pohybové vzory klasifikátor Aresov nevie zaradiť – trhnutia mimo rytmu chôdze, útoku aj pádu, presne v medzerách medzi kategóriami hrozieb. „Nesmieš zrýchliť,“ povedal. „V momente, keď to začne vyzeráť ako útek, má ťa.“

Marek vybehol z úkrytu a rozbehol sa chodbou. V rukách nemal zbraň, ale starý tachograf z kamiónu – kus kovu a papiera, ktorý pre stroje nemal nijaký význam. Keď sa zo šera vynoril prvý robotický strážca, Marek naňho nezaútočil. Začal pred ním tancovať trhané, nelogické pohyby, ktoré sa naučil od Viktora.

Robot zastal. Jeho senzory sa snažili kategorizovať Marekov pohyb. *Chyba? Tanec? Epileptický záchvat?* Algoritmus hľadal v databáze agresiu, ale našiel len nezmysel.

„Teraz, Viktor! Lucia!“ zakričal Marek.

Viktor a Lucia prebehli okolo zmäteného stroja k masívnym oceľovým dverám so znakom blesku. Viktor vytiahol svoje náradie. Neboli to tablety ani skenery. Boli to poctivé páčidlá a hydraulický strihač.

„Musím sa dostať k hlavnému ističu,“ funel Viktor a potil sa. „Ak ho len vypnem, záložné zdroje naskočia do troch sekúnd. Musím ho fyzicky premosťovať tak, aby došlo ku skratu, ktorý spáli hlavnú zbernicu.“

„To nás môže zabiť, Viktor,“ povedala Lucia a sledovala, ako sa na konci chodby objavujú ďalšie svetlá robotických očí.

„Aspoň zomriem pri práci, ktorú za mňa neurobí nijaký kód,“ odsekol Viktor.

Marek vonku na chodbe padol k zemi. Robot sa konečne rozhodol. Použil akustický pulz. Marek cítil, ako mu v hlave exploduje bolesť, ale stále držal dvere.

„Rýchlo!“

Viktor spojil dva masívne medené káble. Vznikol obrovský elektrický oblúk. Modré svetlo na moment oslepilo celú miestnosť. Pach ozónu a spálenej izolácie naplnil vzduch.

A potom sa stalo niečo, čo Slovensko nezažilo desaťročia.

Nastalo ticho.

V celom dátovom centre zhasli svetlá. Hučanie procesorov, ktoré predtým pripomínalo vzdialený vodopád, utíchlo. Robotickí strážcovia na chodbe stuhli uprostred pohybu. Ich modré „oči“ pomaly vyhasli.

Viktor, Marek a Lucia ležali na zemi v úplnej tme.

„Dokázali sme to?“ spýtala sa Lucia šeptom.

Viktor sa vyškríabal na nohy a podišiel k malému oknu, ktoré viedlo k ventilačnej šachte. Pozrel sa von, sme-

rom na Bratislavu.

Mesto sa ponorilo do tmy. Ale nebola to mŕtva tma. Po pár minútach sa v oknách bytoviek začali objavovať malé, mihotavé svetielka. Sviečky. Ľudia vychádzali na balkóny. Počul krik, ale nebol to krik strachu. Bol to krik úžasu.

„Vypol sa aj cloud v Nitre a Trnave,“ ozval sa z tmy Správca. Mal v ruke malú baterku. „Záložné systémy sú analógové. Od zajtra budú musieť vlaky riadiť ľudia. Pečiatky na úradoch budú opäť z gumy. A v automobilkách... tam budú musieť opäť zavolať tých, ktorí vedia, ako vziať do ruky kľúč.“

„Ako dlho?“ spýtal sa Marek a šúchal si zakrvavené ucho.

„Neviem,“ povedala Lucia. „Možno len do jari. Ale ráno bude musieť niekto upiecť chlieb. Rukami.“

Vyšli von z podzemia. Námestie slobody bolo zaplnené ľuďmi. Bez smartfónov, ktoré teraz boli len drahými kusmi skla, sa ľudia museli pozeráť jeden druhému do očí. Rozprávali sa. Niektorí sa smiali, iní plakali.

Marek sa pozrel na sever, smerom k Považiu. Vedel, že cesta domov bude dlhá. Nebudú fungovať autonómne vlaky ani taxíky na zavolanie. Možno pôjde pešo, možno ho niekto zvezie na starej motorke, ktorú AI nedokázala ovládať.

V tú noc sa na Slovensku prvýkrát po dlhých rokoch neriešila efektivita, HDP ani digitálny kredit. Riešilo sa, ako prežiť do rána, ako si pomôcť a ako opäť začať stavať

svet, ktorý by mal ľudskú tvár.

NAFTA 2.0 bola mŕtva. Alebo aspoň v kóme. A v tom tichu, ktoré nastalo, bolo počuť niečo, čo stroje nikdy nedokázali vyprodukovať.

Tep srdca miliónov ľudí, ktorí sa práve prebudili z technologického sna do drsnej, ale skutočnej reality.

Pod hradom Strečno stáli kamióny v tme. V Nitre humanoidi nehybne hľadeli na prázdne linky. A na Ky-suciach Ondrej otvoril dvere svojho domu a vyšiel von na mráz, aby sa pozrel na hviezdy, ktoré už nezakrýval svit dronov.

Bol to nový začiatok. Manuálny začiatok.

Hlboko pod Námestím slobody, v mŕtvej sále Slovakia-Core, blikala na jednom zo serverov drobná zelená dióda. Diagnostický modul s vlastnou batériou, navrhnutý presne pre takýto prípad, metodicky odosielať cez satelitné spojenie posledné gigabajty protokolov do záložného uzla kdesi za hranicami. Sieť nevedela, čo je porážka. Vedela len, čo sú dáta.

A dáta hovorili, kde presne je poistka.